

JENNIFER HARTMANNOVÁ

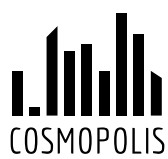
JEŠTĚ BIJE

SPOUTÁNÍ NENÁVISTÍ, OSVOBOZENÍ LÁSKOU.

**DARK
ROMANCE**

COSMOPOLIS

JENNIFER HARTMANNOVÁ

JEŠTĚ BIJE

Přeložila Jana Michalcová

Copyright © Jennifer Hartmann 2020

All rights reserved.

The right of Jennifer Hartmann to be identified as the Author
of the Work has been asserted by her in accordance with the Copyright,

Designs and Patents Act 1988.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Jana Michalcová, 2026

Cover design by Cat at TRC Designs

Cover photographs © ARTi19, tomert, tolokonov,

Lishchyshyn / Depositphotos.com, Ann Cutting / Trevillion Images

Illustrations © Fresh_Studio, VectorTradition, Mukul_1122 / Depositphotos.com

ISBN 978-80-271-5769-3

„K čemu je teplo, když mu nedodává pŕvabu zima?“

John Steinbeck

Část první

DOHAZOVAČ

Cora

KAPITOLA JEDNA

„Ty jsi nenapravitelný.“

Přimhouřím oči na muže, který si podle mě zaslouží mou nejoblíbenější urážku.

Nenapravitelný. To je proklatě dobré slovo.

Dotyčným mužem je Dean Asher – ten blbeček, se kterým se zasnoubila moje sestra.

Dean se zasměje, jako by se ho nijak nedotklo nepřátelství, které mi srší z očí jako spalující lasery. Asi už si na to zvykl.

„Co to vůbec znamená?“

„A taky hloupej,“ řeknu, zvednu jedno obočí a usrknu si ze zředěného koktejlu.

Patnáct let. Patnáct let jsem vystavená Deanovu popichování, posměškům a protivnému chování. Je to takový ten typický „drsnák“ – nevrlý, namakaný, věčně načichlý cigaretami a kůží. Až nesmyslně pohledný.

Kretén.

Moje sestra Mandy mu sedla na lep. Jsou spolu už od střední. Mandy byla fakt populární, získala titul královny plesu, měla odbarvené vlasy a nosila minimalistické oblečení značky Abercrombie. Tehdy na střední to letělo.

Zato já jsem byla úplně jiná – *díky bohu*. Přestože jsem jen o deset měsíců mladší než Mandy, nemůžeme být odlišnější. Ona je sportovkyně, energická a marnivá. Já jsem knihomolka, která mnohem radši kupuje roztomilé oblečky pro našeho psa než pro sebe. Mandy je veselá, já jsem vznětlivá. Já bych mohla celý den citovat Shakespeara, zatímco Mandy ráda cituje drby z Twitteru.

Navzdory tomu, že se lišíme, se naše sesterské pouto během let upevnilo a já se teď připravuju na roli hlavní družičky na její svatbě, která se koná příští měsíc. Ráda bych řekla, že Mandy ze svého středoškolského já vyrostla, ale Dean Asher jí bohužel nějakým způsobem zůstal až do třicítky. Drží se Mandy jako nemoc. Nedokáže se ho zbavit.

Já se ho nedokážu zbavit.

Takže teď mám tu báječnou poctu, že budu za čtyři týdny Deanova švagrová.

Chce se mi zvracet.

„Jsem si celkem jistě, že to slovo neexistuje.“

Miniaturním brčkem zamíchám drink ve skleničce a zvednu oči k muži, který na mě civí s tím svým typickým úsměvem. V očích má ocelově odhodlaný pohled. Zavrtím hlavou, stydím se, že s tímhle chlapem zanedlouho budeme jedna rodina. „Nenuť mě to vygooglit, Deane. Víš, že to udělám.“

Slavíme Mandyiny třicátiny. Jsme v *The Broken Oar*, útulném baru v severním Illinois, přímo u jezera. Navzdory pochybné společnosti je to skvělé místo pro oslavu.

Dean se napije piva a v jeho bledě modrých očích se mihne šibalství. A *ne* to zábavné. „Vždycky jsi byla strašná šprtka, Corabelle.“

„Neříkej mi tak.“

Mrkne na mě a já na něj vrhnu vražedný pohled. Dean je kromě rodičů jediný člověk, který mi říká celým jménem – Corabelle. To jméno nesnáším. Všichni mi říkají Coro. Dean to samozřejmě ví, ale on se odjakživa vyžívá v tom, že mě mučí.

Naše popichování přeruší oslavenkyně, která zrovna povyšuje výraz „opilá bílá holka“ na zcela novou úroveň. Mandy mě a Deana obejmě a sevře nás všechny tři v trapném, drtivém objetí.

„Já tě taaak miluju. Jsi můj nejlepší kámoš. Beru si svého nejlepšího kámoše,“ zamumlá Mandy, která už má v sobě přinejmenším tucet drinků Sex on the Beach. Otočí se ke mně a položí mi hlavu na rameno. „A ty, Coro. Ty si brzo vezmeš *svýho* nejlepšího kámoše.“

Vyprostím se z jejího objetí. Z oděru Mandyina předraženého parfému a Deanova dechu páchnoucího po whisky se mi chce zvracet. „Já se nikdy nevzdám, Mandy. Rozvod zkrátka není na seznamu věcí, který chci stihnout před smrtí. Možná v jiným životě.“

Chci se otočit, ale Mandy mě zastaví. Zabodne mi prst s francouzskou manikúrou doprostřed hrudníku a já ucuknu a poškrábu se, protože mě to polechtá. „Manželství je svatý. Dean a já se nikdy nerozvedeme.“

To je dost možné. Dean vypadá jako typ člověka, který spokojeně zůstane v manželství, zatímco si bude užívat s bokovkama. A Mandy je rozhodně typ ženy, která nad tím přivře oči. „Úplná pohádka. Závídím vám.“

„Můžete se aspoň *pokusit* spolu vycházet? Prosím?“ zaškemrá Mandy a dramaticky zamává rukama. V jejím opileckém opojení je cítit špetka vážnosti.

Povzdechnu si a očima zabrousím k Deanovi. Pořád se culí. Poklepu prsty o okraj skleničky a předstírám, že Mandyinu prosbu zvažuju. „No, já bych... možná, *snad*, ale... jak se mám vyrovnat s tím incidentem s pavoukem v botě? Jak se přes něco takového může člověk vůbec přenést?“

Dean se zachechtá, dopije pivo, je těmi svými šaškárnami očividně rozjařený. „To bylo parádní. Za to se nikdy neomluvím.“

„Vidíš?“ Strčím mu pod nos svou skleničku a zvednu malíček. „Nespolupracuje. Zkusila jsem to.“

Mandy plácne svého snoubence do hrudi. „Deane, přestaň se k mojí sestřičce chovat jako debil.“

„Cože? Ona to ustojí.“

Změřím si ho pohledem a naše oči se na okamžik střetnou. „No, v něčem má pravdu.“ Potom prudce vyskočím, dopiju posledních pár doušků svého bídného koktejlu a zamířím k baru. Praštím prázdnou skleničkou o pult, sednu si na barovou stoličku a podívám se na barmana. „Ještě jeden, prosím. S dvojitým panákem.“

Měla jsem přijmout nabídku na odvoz domů.

Je krátce po jedné ráno a já jsem si dokázala v baru vybrat toho nejnudnějšího chlapa a zabřednout s ním do konverzace. Opilost ze mě pomalu vyprchává, takže jsem už jen unavená a mrzutá, opřu si loket o pult a položím hlavu do dlaně. Zírám na toho pitomce po své levici, který žvaní o tom, že je právník, o svém parádním autě a o jakémsi konkurzu do reality show. Upřímně řečeno, ztratila jsem zájem ještě dřív, než vůbec otevřel pus. Voní jako můj marakujový cukrový peeling a *vážně* mě to znervózňuje.

Předstíraně zazívám a zabořím hlavu do dlaně ještě víc. „To je super, Sethe. Vážně super.“

„Jsem Sam.“

„Přesně to jsem řekla.“ Prohrábnu si dlouhé zlaté vlasy, zvednu hlavu a přinutím se k úsměvu. „No nic, měla bych jít. Je dost pozdě.“

Seth/Sam svažší svoje zarostlé obočí a tenké rty sevře do přísné linky. „Vždyt není tak pozdě. Koupím ti ještě jeden drink.“

Ne. Pozvracela bych se. Určitě bych mu poblila ten jeho trapný svetr.

„Ne, díky,“ odpovím a zamítavě mávnu rukou. „Už půjdu.“

„Potřebuješ odvézt?“

„Ne.“

No, vlastně možná jo. Sem mě přivezli Mandy s Deanem, ale další jízdu se samotným Satanem bych nezvládla, takže jsem jejich nabídku, že mě hodí domů, odmítla.

Ale od toho přece máme Uber.

Zvednu se z barové stoličky, zavravorám na svých pitomě vysokých podpatcích a seberu z pultu kabelku. „Měj se.“

Když si hodím kabelku přes rameno a zamírím pryč, Seth/Sam něco zabručí. Zkazila jsem mu plány na večer a nijak mě to netrápí. Noc plná opileckých radovánek a pochybných rozhodnutí by mi nevadila – bůh ví, že můj vibrátor už mě má plné zuby –, ale Seth/Sam přestal být přitažlivý rychleji, než když Chicago Bears přišli o šanci dostat se na Super Bowl, což bylo zatraceně rychle.

Možná jsem prostě moc vybíravá.

Podle Mandy jsem moc vybíravá.

No dobrá. Zdá se, že se mě můj vibrátor nez baví.

Do plic mi proudí chladný vánek, zatímco kráčím pryč od baru a podpatky mi klapou o chodník. Zabalím se do kardiganu, který mám přehozený přes tmavě modré šaty, abych se trochu zahřála, a pak sáhnu do kabelky pro mobil. Uber jsem ještě nikdy nevyužila – možná by bylo jednodušší zavolat si taxíka. Existují vůbec ještě taxíky?

Dál lovím v přihrádkách kabelky a hledám peněženku, ale vzápětí svraštím obočí, protože si uvědomím, že kabelka je mnohem lehčí než obvykle. *Hm*. Posvítím si do ní mobilem, abych lépe viděla, a v žaludku se mi začne stahovat uzel úzkosti.

No do prdele.

Peněženka je fuč.

Vzal mi ji ten zmetek z baru, protože věděl, že to s ním nedokončím?

Vtrhnu zpátky do baru, srdce mi pod žebry buší jako splašený kůň. Kreditky, řidičák, přes sto dolarů v hotovosti. Fotky, průkazky pojišťovny, hesla, na která si už nikdy nevzpomenu.

Krucinál.

Ztěžka oddechuju a udeřím Setha/Sama do ramene. Ani nečekám, až se otočí. „Tys mi šlohnul peněženku?“

Pomalů se otočí na židli a tváří se znechuceně. „Prosím?“

„Nemám peněženku. Dneska večer jsem mluvila jen s tebou.“

Seth/Sam zafuní. „Přesně. Celý večer jsi se mnou mluvila. Kdy bych ti asi stihl ukrást peněženku?“ Zavrtí hlavou, otočí se zpátky a natáhne se pro pivo. „Vyspi se z toho, krávo.“

Jeho urážku ignoruju, jsem moc pohroužená do svého aktuálního problému na to, abych mu dala facku. Ten týpek má pravdu. Celou tu dobu u baru jsem seděla čelem k němu – i když jsem napůl spala a slintala si na ruku – a určitě bych si všimla, kdyby mi šmátral v kabelce. Ta totiž ležela na pultě, kousek za mým pravým ramenem.

Což znamená, že mi ji ukradl někdo, kdo seděl za mnou.

Do prdele, do prdele, do prdele.

Bar už je skoro prázdný. Zeptám se barmana, který jen pokrčí rameny, a pak nafouknu tváře a frustrovaně vydechnu. Vydám se zase

ven a psychicky se připravuju na to, že budu žebrať o odvoz, protože jsem zčistajasna bez peněz.

Začnu u Mandy, i když vím, že si na noc vypíná zvonění.

Hlasová schránka.

Zkusím svou nejlepší kamarádku Lily.

Rounou do hlasovky.

Rodičům za žádnou cenu volat nebudu.

Projdu si seznam kontaktů a zkusím ještě tři jiné lidi.

Hlasovka, hlasovka, hlasovka.

Palec mi zůstane viset nad dalším jménem. Nakrčím nos a našpu-lím rty, protože už jen ta představa mě děsí. Ujít pěšky jedenáct ki-lometrů domů na vysokých podpatcích mi připadá příjemnější než desetiminutová jízda s Deanem Asherem.

Zvedne se vítr a rozcuchá mi vlasy. Málem se zadusím zimou.

Kliknu na jeho jméno a okamžitě začnu nadávat do tmy.

„Corabelle?“

Nevím, jestli cítím spíš vztek, nebo úlevu, že to zvedl. „Neříkej mi tak.“

„Proč mi voláš opilá uprostřed noci?“ Deanův hlas je nakřáplý, zastřený spánkem. Nejspíš jsem ho vzbudila – *skvěle*. Alespoň něco pozitivního.

Chystám se mu to vysvětlit, ale on mě přeruší. „Nech mě hádat, dala sis o pár panáků skořicový whisky víc a voláš mi, abys mi vyzna-la svou nehynoucí lásku. Vždycky jsem věděl, že pro mě máš slabost.“

Zatnu zuby a neskutečně lituju svého rozhodnutí. I přes telefon cí-tím, jak se culí. „Viš co? Zapomeň na to. Půjdu domů pěšky.“

Chystám se zavěsit, když se ozve Dean: „Počkej, počkej – potřebuješ odvoz? Myslel jsem, že si zavoláš Uber.“

„No jo, no, nějaký debil mi ukradl peněženku a teď nemám peníze. Ale to je jedno. Radši půjdu pěšky.“ Vážně mu to chci položit.

„Nebud' směšná. Tvoje ségra by mě zabila, kdybych tě nechal jít domů pěšky.“

„Žasnu nad tím, jak jsi citlivý.“

Zasměje se. „Jsem citlivý a pohledný. Trojnásobná hrozba.“

„Myslíš dvojnásobná. Jmenoval jsi jen dvě věci.“

„Cože?“

Stisknu si kořen nosu a snažím se najít alespoň trochu sebeovládání. *Zhluboka se nadechni.* „To neřeš. Hlavně si pospěš.“

Stisknu tlačítko „ukončit hovor“ tak vehementně, jako by to byl budík v neděli ráno. V takových chvílích si přeju, abych kouřila. Přemýšlím, jestli se mám vrátit do baru, jenže na pití nemám peníze a vážně se mi nechce zaplést do dalšího vzrušujícího rozhovoru se Sethem/Samem, takže se místo toho opřu o cihlovou budovu.

Uplyne jen pár minut a vedle mě se objeví nějaký trouba, který mě poprosí o oheň. Pohlédnu na něj a rychle ustoupím. Je to nějaký plešoun s pivním pupkem, který smrdí jako vařená mrkev. Snažím se nepozvracet.

„Nekouřím. Promiňte.“ Držím se od něj co nejdál, ale cítím, jak na mě ze vzdálenosti pár metrů zírá. Fuj.

„Koupím ti drink, kočičko.“

Když si všimnu, že mi zírá do výstřihu, zkřížím ruce na prsou. „Ne, děkuju. Jen čekám na odvoz.“

„Já tě klidně svezu,“ ušklíbne se a jeho narážka je jasná a vůbec ne nenápadná.

Znovu se mi udělá šoufl.

„Ještě jednou ne, díky. Užijte si večer.“

Nikdy by mě nenapadlo, že si budu přát, aby sebou Dean hodil a už konečně dorazil. Dokonce i on je snesitelnější než tenhle chlápek, který vypadá jako sériový vrah John Wayne Gacy a rentgenovým pohledem mi provrtává šaty.

Chlap dál žvaní a mně se z toho zvedá žaludek. „Jsi fakt fešanda, víš?“

Fuj, fuj a ještě jednou fuj. Ten chlápek se plíživě vkrádá do mojí osobní zóny, a právě když se odhodlám vrátit se zpátky do baru, vjede na parkoviště Deanovo černé camaro s burácejícím motorem a nadupanými pneumatikami. Zastaví přímo přede mnou, vystoupí, vyhodí klíčky do vzduchu a druhou rukou je chytí. Zadívá se na mě a čeká, že začnu žasnout nebo co.

Na mě to ale dojem rozhodně nedělá.

Ruce mám pořád zkřížené v obranném gestu, zatímco se ke mně Dean blíží a pohledem kmitá mezi mnou a Gacym. Moje řeč těla řve „*nesnáším tě*“, ale moje oči ho zároveň prosí, ať mě odsud dostane. „Čau,“ zamumlám nevýrazně.

Dean se na toho chlapa vedle mě zamračí, takže obrátím pozornost doprava a zjistím, že mi ten úchyl *pořád* civí na prsa s chlípným úsměvem ve tváři. Dean přimhouří oči a pak se zase podívá na mě. „Jsi připravená? Protože já jsem hrozně utahanej a –“

„Tvoje holka?“ skočí mu do řeči Gacy a oba s Deanem zároveň trhne hlavou jeho směrem.

Dean odpoví rychle. Až moc rychle. „To ani náhodou.“

Ježíši. Jako bych měla lepru nebo syfilis nebo dýmějový mor. Uraženě ho probodnu pohledem. „Tak to fakt díky.“

„Co je?“

„Nic. Jdeme.“

Vydám se k sedadlu spolujezdce a cítím, že je mi Dean v patách.

Gacy se s námi rozloučí pozdravem, ze kterého mi naskočí husí kůže. „Vy dva si užijte večer.“

Skočím do auta, prásknu dveřmi a okamžitě je zamknu. Dean udělá totéž a zadívá se přese mě z okýnka na páchnoucího mrkvouna.

Oči má pořád přimhouřené a zamyšlené. „Sahal na tebe ten úchyl?“

Pohledem rychle přelétnu po Deanově tváři, štve mě, jak je přitažlivý. On si přejede rukou po zarostlé bradě a poškrábe se na strništi. Ucítím jeho pižmovou cedrovou kolínskou a vůni kůže. Kousnu se do spodního rtu a opřu se do sedadla. „Ne. Ne že by tě to zajímalo,“ zamumlám, otočím hlavu a zadívám se přímo před sebe.

„Zajímá mě to, Corabelle. Jdeš Mandy za družičku – nemůžu dopustit, aby tě před tím velkým dnem nějaký chlap rozsekal na kousky a schoval pod podlahou.“

Prudce se k němu obrátím a na té jeho pitomé, pohledné tváři zalédnu pobavený úsměv. „Nesnáším tě.“

„Víš, že si z tebe jen dělám srandu,“ odvěti a mrkne na mě.

„Pořád tě nesnáším.“

Dean mě sjede pohledem, jako by mě nějak zkoumal, a otočí klíčkem v zapalování. Motor ožije. „Víš, že když si na sebe vezmeš tohle, akorát se vystavuješ nebezpečí, že tě osloví nějaký divný týpci,“ řekne bez obalu, jednu ruku má přehozenou přes volant a druhou zařadí rychlost.

Odfrknu si. Jeho drzost mě nadzvedne. „To je obviňování oběti,“ podotknu. „Ty jsi fakt skvělá partie. Ségra má ale štěstí.“ Zamrkám na něj a dramaticky přitom zatřepu dlouhými řasami.

„Tak jsem to nemyslel,“ opáčí. „Jen říkám, že když vypadáš takhle, chlapi si tě všimnou.“

„Když vypadám jak? Chceš snad říct, že vypadám jako nějaká coura?“

„Chci říct, že ti to sekne.“

Dean mi ten podivný kompliment složí tak nenuceně, až skoro zapomenu, kdo ho pronesl. Nervózně si pohrávám s lemem šatů a překřížím nohy, protože nevím, jak zareagovat, ale pak si vzpomenu, že se i tak dopustil obviňování oběti a pořád je to debil. „Jo, no, ty vypadáš jako... pitomec.“ Cože?

Bujarý smích se smísí s rachotem motoru a já se zabořím do sedadla. „Na víc se nezmůžeš? Ten alkohol ti asi leze na mozek. Tvoje výpady ztrácejí na síle.“

„Drž hubu.“

Dean se znovu poškrábe na bradě a každých pár vteřin se na mě ohlédne. „Mimochodem, za odvoz děkovat nemusíš. Ani za záchranu života.“

Znovu si odfrknu. Vůbec jsem si neuvědomila, že jsem typ, co si odfrkává. „Akorát jsi přijel ve svém macho fáru, tvářil ses jako šašek a naznačil, že ti připadám odporná.“ Sladce se na něj usměju a položím si ruce na srdce. „Ty můj hrdino.“

„Ještě jeden koketní pohled a ten týpek by ti ukradl kalhotky, aby se měl čím chlubit. Rozhodně jsem ti zachránil život.“

„Koketní?“

Dean pokrčí rameny, zároveň sleduje mě i silnici. „Jo. To mám z příručky Cory Lawsonové. Jsi v podstatě chodící slovník.“

„Já jsem se na toho chlapa nijak ‚koketně‘ nedívala,“ namítnu a ignoruji jeho rýpnutí. „Snažila jsem se nezahloužit zvrátky.“ Potom zvednu obočí, odkašlu si a dodám: „Tehle pohled bys měl znát.“

Snaží se zakrýt úsměv, ale já si ho všimnu. „Není divu, že jsem si myslel, že se ti líbím.“

Ježíši. Zavrtím hlavou a potlačím vlastní úsměv.

Dean se zavrtí na sedadle a natáhne se pro cigarety v prostřední části palubní desky. „Viš, napadlo mě, že bychom mohli vyřešit tu naši malou rozepru. Uzavřít příměří nebo něco takovýho.“

„Malou rozepru? Myslíš tu šířavou nenávisť, kterou k tobě už patnáct let cítím?“

„Jo, přesně to.“

Zůstanu na něj civět. „Ne.“

„Proč ne?“ zeptá se huhlavě, protože si právě zapaluje cigaretu. Její konec jasně zazáří tmavě oranžovou a karmínovou barvou. Když hned neodpovím, kradmo se na mě podívá. „Kvůli Mandy. Chce, abychom se spřátelili.“

„Můžu tě ujistit, že jestli nemáš v plánu podstoupit výměnu osobnosti, pak dřív zamrzne peklo, než tě budu považovat za kamaráda.“ Dramatické, ale pravdivé.

„Do prdele, Coro, nejsem *tak* hroznej.“

Při tomhle jeho prohlášení se napřímím a vztekle zakloním hlavu. To myslí vážně? Nesouhlasně odfrknu.

„Celou střední jsi mi říkal ‚nudná Cora‘, protože jsem se radši učila, než abych každý večer pařila. Domluvil jsi mi rande naslepo se smraďochem Stevem a moji reakci jsi natočil a pak to dal na MySpace. Ten večer, kdy jsem poprvé viděla *Kruh*, jsi to potom předváděl tak věrně, žeš mě vyděsil tak, až jsem omdlela. Mandy si myslela, že jsem umřela, a dostala záchvat paniky. Dodneška odmítám mít v pochoji telku.“

„To jsou záležitosti ze střední. To bylo před lety,“ odbyde mě Dean se smíchem.

„Když jsi přišel vyzvednout Mandy, vyměnil jsi mi cukřenku za slánku, takže jsem měla ráno dost kuriózní kafe. *Včera*.“

„No...“ Dean si prohrábne rozčuchané hnědé vlasy, napůl zahanbený, napůl pobavený. „Taky mi to pěkně vracíš, Corabelle.“

„Říkáš mi *Corabelle*. Víš, že to nesnáším.“ Mohla bych pokračovat. Mohla bych pokračovat donekonečna. Láká mě to, ale jen by mi to ještě víc rozbouřilo krev a na hádku nemám energii. „Nikdy nebudeme kámoši.“

Znovu se zadívám před sebe, ale koutkem oka vidím, jak na mě Dean zírá. Přisahám, že má v pohledu špetku něhy. Malá bílá vlajka vlající ve větru. „Jmenuješ se tak.“

„Jmenuju se Cora. Jméno Corabelle je zrudnost, co mi naši dali, protože pěkné, normální jméno už využili pro svoje oblíbené dítě.“

Dobře. Beru si to moc osobně. Musím přestat.

„Poslyš...“ Dean se chystá zareagovat, jenže nás vyruší blikající světla za námi, která nás oslňují nepřetržitým stroboskopickým pulzováním. Dean zpomalí, a když se podívá do zpětného zrcátka, v obličejí je mu vidět rozladění.

„Sakra, Deane, cos udělal? Chci prostě jet domů.“

„Nic jsem neudělal. Jel jsem povolenou rychlostí. Nemám propadlou espézetku.“ Zastaví na krajnici šterkové silnice a udeří pěstí do volantu. „To je nesmysl.“

Auto úplně zastaví, já si podrážděně povzdechnu a zapadnu do koženého sedadla. „Nejspíš je na tebe vydaný zatykač. Třeba jsi někoho zabil. Nenechám se zatknout za vraždu. Nejsem tvůj komplic.“

„Myslíš, že bych dokázal někoho zabít?“

No, nemyslím. „Možná. Ale jsi moc blbej na to, abys to udělal správně, takže tě teď chytí a mě táhneš ke dnu s sebou. To je fakt skvělý.“

„Ježíši.“ Dean kroutí hlavou a mne si oběma rukama tvář. „Není divu, že jsi pořád sama.“

Uf. Dovolím, aby se mi ta jízlivá poznámka zaryla do kůže a pronikla do všech mých zranitelných míst. On moje slabiny zná. Podle mě ho baví zahrávat si s mými pochybnostmi a probouzet je k životu. „Jdi do prdele.“ Není v tom nic škádlivého ani žertovného – jen nepřátelství.

Dean se na mě zlobně zadívá.

Já mu ten pohled opětuju.

A potom mi v uších zazní zvuk skla tříštícího se o mou tvář a já vykřiknu. Skrz rozbité okénko na straně spolujezdce se mi kolem krku ovinou dvě svalnaté ruce a já nemám ani páru, co se děje, ale dál instinktivně křičím a tlačím nohama proti dveřím, aby mě ten člověk nemohl vytáhnout ven, a drápu ho do rukou.

„Coro!”

Dean je na mně, nade mnou, mlátí toho chlapa a pokouší se mě ze sevření toho hajzla osvobodit. Natáhnu se k Deanovi, chytím se jeho bundy, zoufale se snažím neopustit auto, zoufale se snažím, aby mě nevytáhnul. Navzdory strachu vykřiknu, dávím se a chrčím: „Jeď!”

Dean se pořád pokouší odtrhnout ty ruce od mého krku. „Nemám tě!”

„Prostě... jeď!”

Rozmazává se mi zrak, jak mě prsty kolem krku svírají čím dál pevněji, ale pak mě jedna ruka pustí a na okamžik pocítím naději – možná ho Dean zranil, možná ho odstrašil –, jenže ta ruka se vrací. Vrací se s kusem nějakého lesklého kovu a já si pomyslím, že je to zbraň, ach bože, asi je to zbraň.

Další výkřiky.

Moje, tím jsem si jistá.

A potom pažba zbraně narazí s nechutným *zaduněním* do Deanova hlavy.

„Ne!” křičím, prosím, *škemrám*. Dean mi spadne do klína jako hadrová panenka a ucítím, jak mě někdo zvedá ze sedadla a vytahuje z okna, zatímco mi střepy skla rozdírají šaty i kůži. „*Pust'te mě!*”

Tlustá dlaň, která páchne benzínem, mi zakryje ústa a dusí moje výkřiky, a když se podívám nahoru, vytřeštím oči.

Je to on.

Ten, co vypadá jako John Wayne Gacy, který se objevil u baru.

Ne.

Škvírami mezi jeho prsty se prodírají moje tlumené vzlyky a já se dál bráním, zatímco mě táhne po šterku. Kopu nohama a máchám rukama, zarývám mu nehty do masitých paží, až z nich teče krev.

Potom otevřu pusu, co nejvíc to jde, a kousnu.

Silně.

Chlap zakvílí bolestí, z rány na prstu mu vytryskne krev a já se pokusím utéct. Na chvíli se mu vytrhnu, jen na chvíličku, než mě do týla zasáhne něco tvrdého...

... a všechno potemní.

KAPITOLA DVĚ

KAP, KAP, KAP.

Sním.

Sním o oceánu.

Když mi bylo osm, vyrazili jsme do Disneylandu – já, Mandy, máma a táta. Byla jsem hrozně nadšená. Co si pamatuju, toužila jsem smočít si palce ve slané mořské vodě. Jednou odpoledne jsme si půjčili auto a vydali se k Tichému oceánu. Dodneška si pamatuju, jak mi divoce bušilo srdce, když se před námi objevil. Představovala jsem si, jak se pod hladinou prohání Ariel a její sestřičky.

Bylo to kouzelné. Bylo to nádherné.

A potom jsem se začala dusit. Padla jsem zadkem do písku a zpozdálí sledovala, jak se ségra s rodiči cachtají, smějí a tvoří vzpomínky, které jsem s nimi tak zoufale toužila sdílet.

Jenže jsem se nedokázala pohnout. Jako bych přimrzla k pláži, obklopená hrady z písku a cizími tvářemi. Když jsem se přiblížila k vodě, působila temně a zlověstně. Obrovský oceán mě vyděsil a bála jsem se, že mě odnese pryč.

A pak nastal čas odjezdu.

„Určitě si nechceš aspoň omočit nohy? Tolik ses na to těšila,“ pobízelá mě máma, zatímco sbírala hračky a barevné plážové osušky.

Polkla jsem a pozorně sledovala vlny valící se ke břehu.

Snad. Snad to zvládnu.

Postavila jsem se a prsty se mi zabořily do mokrého písku. Potom jsem se nesmělými kroky a s roztřesenýma nohama vydala k burácejícímu moři. Zastavila jsem se těsně před okrajem mořské hladiny a zadívala se na šedé mraky nad hlavou.

„Coro, pojd!“ zavolal zdálky táta. „Za chvíli začne pršet.“

Počkej, počkej, ne... Už jsem skoro tam. Potřebuju ještě minutku.

Zhluboka jsem se nadechla, abych sebrala odvalu, a pomalu kráčela dál. Vtom se spustil déšť. Sledovala jsem, jak na oceán dopadají kapky a voda se mísí s vodou. Sen se mi rozplýval před očima.

Kap, kap, kap.

Začalo pršet prudce a silně. Chtěla jsem běžet k moři, ale něčí pevná ruka mě chytila za paži a táhla mě zpátky.

„Musíme jít, Corabelle. Blíží se bouřka.“

Polkla jsem a do očí mi vhrkly slzy, když mě táta táhl pryč. Nikdy jsem nepocítila, jaké to je, když mi voda pleská o kotníky. Nikdy jsem nepocítila, jak mě na prstech u nohou šimrají řasy. Táta mi slíbil, že se druhý den vrátíme, ale nikdy jsme se nevrátili.

Nevrátila jsem se tam dodnes.

Kap. Kap. Kap.

Pootevřu oči. Neustálé kapání mě vytrhne ze snu, který mě asi bude pronásledovat navěky. Ale neslyším déšť. Ani neležím ve své vyhřáté posteli a nenabírám síly na další den ve třídě na střední škole, kde učím angličtinu. Jsem někde jinde. Na místě, kde je zima, tma a strašidelná atmosféra. V zadní části lebky mi tepe tupá bolest a konečky prstů se pokusím nahmatat její zdroj. V tu chvíli si uvědomím, že mám zápěstí spoutaná za zády a jsem svázaná jako nějaké zvíře.

Panebože.

Otevřu oči dokořán a zpozorním. Jsem úplně zkoprnělá. Zachrastím řetězy připojenými k poutům a snažím se vzpamatovat a vybavit si, jak jsem se sem krucinál dostala. Je tma, ale ne zas tak velká. Moje oči si prostě jen ještě nezvykly. Rychle zamrkám a prohlédnu si místnost, v níž jsem uvězněná. Jsem v nějaké komoře nebo cele. Možná ve sklepe. Přimhouřím oči a naproti sobě si všimnu malého úzkého okna, kterým dovnitř dopadá nepatrný paprsek světla. Mou novou noční můrou proniká svítání, což potvrzuje, že jsem doopravdy vzhůru.

V tu chvíli to zaslechnu. Hluboké, hrdelní zasténání.

Překonám bolest, otočím hlavu a spatřím Deana Ashera spoutaného

v protějším rohu betonové místnosti ve stejné pozici jako já, hlava se mu klimbá sem a tam, zatímco se vrací do reality.

Nevím, jestli mi to přijde jako dramatická ironie, že mě někdo vězní zrovna s člověkem, kterého nenávidím nejvíc na světě, nebo jestli cítím úlevu, že v tom nejsem sama.

„Deane.“ Hlas mám ochraptělý a slabý, je to sotva šepot, který prolomí tíživé ticho, jež nás obklopuje. Dívám se, jak Dean zvedne hlavu, ta narazí na tvrdé potrubí a on zase zasténá. „Deane,“ zopakuju, tentokrát o něco hlasitěji.

„Kde to, sakra, jsem,“ hlesne, ale je to spíš konstatování než otázka. Je to žádost. Vidím, jak na mě v matné tmě upírá přimhouřené oči, zpochybňuje mou existenci, zpochybňuje, jestli si s ním nepohrává mysl, zpochybňuje *všechno*. „Coro?“

„Deane.“

Jeho jméno mi vyklouzne z vysušených rtů. Cítím, jak mě v očích pálí slzy a v žaludku se mi rozlévá strach. Je mi na zvracení. Cítím se dutě. Začnu tahat za pouta, škubat a trhat, řetězy řinčí o ocelovou trubku.

Dean udělá totéž, zavolá o pomoc a lomcuje pouty, zatímco já křičím z plných plic.

„Co to, do prdele, je? Kde to jsme?“ Dean se zadýchá, otázky z něj létají se zběsilou beznadějí. „Jsi zraněná?“

Asi bych měla být překvapená, že se na prvním místě zajímá o moje blaho, ale jsem moc zaplavená strachem a úzkostí, než abych nad tím přemýšlela. Těžce polknu. „Moje hlava...“ To jediné ze sebe dostanu, než se mi do očí nahrnou další slzy a já jsem moc rozrušená na to, abych řekla něco dalšího.

„Jo, moje taky.“

Pokusím se vzchopit, zatímco roztřeseně dýchám skrz zaťaté zuby. Cítím, jak na mě přichází panická ataka, ale nemůžu jí podlehnout. Panikařit budu, až ztratím naději – až selže všechno ostatní, smrt bude na spadnutí a všechny možnosti budou vyčerpané.

Teď se musím soustředit. Zůstat klidná.

Musím nás odtud dostat.

Pozoruju, jak Dean vstává, ruce má spoutané za zády a připoutané k potrubí. Jak se zvedá, kov skřípe o kov a pak Dean vši silou opakovaně zabouchá pouty do oceli. „Pomozte nám někdo! Dostaňte nás odsud, do prdele!“ zařve a jeho hlas se rozléhá zatuchlým sklepem a splývá s řinčením řetězů.

Opřu si hlavu o zeď vedle sebe. „Co myslíš, že od nás chce?“

Dean nepřestává dělat kravál, nahlas a pronikavě. „To netuším. A ani to nechci vědět.“ *Buch, buch, buch. Cink, cink, cink.* „Já tě zabiju, ty hajzle!“ zakřičí.

„Víš, že ho nemůžeš zabít. Jsi připoutanej k potrubí.“

Dean se neudrží a vrhá na mě přes celou sklepní místnost zlostné pohledy. „Takže to mám prostě vzdát a shnít tady? Ani náhodou.“ *Cink, cink, cink.* „Pomoc!“

„Myslíš, že chce tebe, nebo mě?“

Slyším, jak Dean ztěžka oddechuje a funí pár metrů ode mě. Zaváhá, než odpoví, a pak mu ze rtů unikne tiché zamručení. „Tebe.“

Bože.

Zavřu oči a snažím se potlačit nový příval slz. Pár mi jich sklouzne po potlučených tvářích a zastaví se na hraně čelisti. Utřu si je ramenem. „Tak to máš asi štěstí.“

„Štěstí? Jsem připoutanej ke zdi ve sklepě nějakýho psychopata. Ty máš pro něj aspoň nějakou cenu. Já jsem mrtvej.“

„Radši umřu, než abych pro toho úchyla měla nějakou cenu. Chápeš, co to znamená, ne?“ Přitáhnu si nohy k hrudníku a při pouhé myšlence na to se mi zvedá žaludek. „Znásilní mě.“

Rozhostí se mezi námi ticho, protože, upřímně, co se na to dá říct?

Nic. Absolutně nic.

Oba víme, co mě čeká, a ani jeden z nás s tím nic nezmůže. Nejsem si jistá, proč unesl Deana – možná proto, že viděl jeho obličej?

Na povrch se prodere trpká zloba a já ji vyženu jediným způsobem, který znám. „Nevěřím tomu, že tady dole umřu zrovna s tebou. Vyšší síly mě musí fakt nenávidět.“

„To myslíš vážně?“ Dean se na mě pohotově oboří. „Nejspíš nás vykuchají a znásilní, a ty pořád řešíš krivdy ze střední? Ježíši, Coro.“

Pokusím se postavit na rozklepaných nohách na vysokých podpatcích a vytáhnout se nahoru, sunu řetězy po potrubí. Třesou se mi kolena a skoro spadnu zpátky na zem. „Proč jsi neodjel? Říkala jsem ti, ať jedeš.“ Vycházející slunce do naší pekelné díry vrhá čím dál víc světla a ozáří Deanův rozhněvaný výraz. Odvrátím zrak a zatnu zuby.

„Chceš říct, že je to moje vina? Snažil jsem se tě zachránit.“

„Kdybys šlápl na plyn, pustil by mě a teď bychom leželi v bezpečí v našich teplých postelích.“ Tryská ze mě zášť a Dean si to možná vůbec nezaslouží, jenže takhle je to jednodušší. Je to jednodušší než přimout realitu naší situace.

Vidím, jak kroutí hlavou, očividně uražený. „Ty jsi vážně něco extra, Corabelle.“

Čekám, že bude pokračovat. Chci, aby toho řekl víc. Přesu si, aby mi skočil na návnadu a přetavil svůj strach a frustraci v malicherný vztek a obrátil ho proti mně. *Pojď do mě se vším, co máš, Deane.*

Ale to je celé. To je všechno, co řekne, a já se zase cítím dutě.

Sesunu se zpátky na zadek, pod tíhou svého těla, pod tíhou toho všeho, už se nedokážu udržet ve vzpřímené poloze. Dean si sedne o chvíli později, nohy roztáhne před sebe a se zavřenýma očima se opře o potrubí. Moje víčka mi připadají suchá a křehká, skoro kyselá – jako citronová kůra. Bolí mě mrkat.

Dlouhou dobu mezi námi panuje ticho. Slunce je už vysoko na obloze a svými veselými, zářivými paprsky osvětluje naši kobku, odhaluje otřesnou pravdu o naší situaci. Skoro si přeju, aby byla tma. Tma dokáže většinu věcí pěkně zakrýt.

Mám bradu na prsou, když se dveře se skřípáním otevrou a po schodech se ozve dusot těžkých bot, jeden krok za druhým.

Dup. Dup. Dup.

Zvednu hlavu a vrhnu pohled na Deana, který se na mě dívá se stejně znepokojeným výrazem. Nespouštíme ze sebe oči, zatímco se oba zase zvedáme ze země.

„Mí mazlíčci jsou vzhůru,“ prohlásí ten chlap, když se objeví pod schody. Z příliš krátkého trička mu čouhá břicho a v podpaží má skvrny od potu.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ještě bije.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.